

ng compleete
totten enz.
gersbezoek
tgeheele land

k- en Banketbakkerij
GROEN

18, HILVERSUM
telefoon 1675

tsluitend
prima kwaliteit

EBMEIJER
NNO 1743

AM I - ZAANDAM
Telef. 22

GEDISTILLEERD
Limonades

etbakkerij
nchroom

r. 19-21, Leiden
OONNUMMER 579

efd aanbevelend
A. VAN NOORT

opt nu uw WOLLEK
TEERDE DEKENS DU
J. DISTEL

Gebr. v. Wermeskerken
at 14 - AMSTERDAM
telefoon 52930.

is van vertrouwen

uw wasch naar
VAN DEN BRINK

sch- en Strijkrichting
ONINGSTEIN

EPHOON No. 13549

eradijk 21 - Haarlem

os voor
GEDISTILLEERD
V EN LIKEUREN

is
A. HENGST
RAAT 63 - SCHIEDAM
telefoon 68885

LUIS, ROTTERDAM
HANG 16

Postch. en Giro 45350

en Rietfabrikant
EN - SERREMEUBELLEN
IMANDEN EN WIEGEN

DECEA, HOORN

LEVEN

ERSLEVEN IN
AATS

MAN
ISCH ORGAAN

, zonder critiek. Geen
uit het leven. Ernst en
nen zich uitstekend om
den voorgedragen. —
n o m. een paar blad-
tschen.

postwissel of per giro
dadelijk franco thuis

A - HOORN

10e JAARGANG No. 48 29 AUG. '30

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosbeide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringnalda, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dordrecht; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f1.75 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Het eindredacteurschap wordt thans weer waargenomen door Prof. Dr V. Hepp. Tot nadere aankondiging is zijn adres: Duitse Kampweg 10, Wolfhezen.

INHOUD: Uit de Schrift: In hooger licht. (Num. 23:9) — Kerkelijk Leven: Indrukken van den dag. — Perschoon. — Kerknieuws: Verslag Generale Synode te Arnhem. — Advertentiën.

UIT DE SCHRIFT

In hooger licht.

Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem. Numeri 23:9.

In hooger licht, — aldus geeft God aan Bileam het volk Israël te zien.

Aanleiding daartoe was de natuurlijke omstandigheid, dat de ziener op de berghoogte stond, en van daarop zijn blik sloeg op Israëls tentenleger in de vlakte. Doch dit was slechts eene uiterlijke gelegenheid, die door God gesteld werd tot hooger bedoeling. Immers het redenevende „want“ zegt ons, dat hier aangegeven wordt, waarom Bileam het volk Israël niet kan vloeken. „Wat zal ik vloeken, dien God niet vloekt?... want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem.“ Daaruit blijkt, dat de natuurlijke hoogte op welke Bileam stond, uitdrukking wordt van het hooger geestelijk standpunt, van waaraf deze ziener, door de verlichting des Heiligen Geestes, Israël aanschouwde.

Indien men Israël vanaf de lage aarde bezag, dan zou er nog reden zijn om het te vloeken. Dan is de schoonheid van dit volk veelszins verborgen. Maar Bileam ziet het thans in hooger licht. Hij aanschouwt het vanaf de hoogte, vanuit de richting des hemels. En, zóó gezien, dan kan hij geen verderf tegen dat volk profeteeren. Dan ligt voor zijn oog de schoonheid Gods over Israël. „Wat zal ik vloeken, dien God niet vloekt? Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem.“

En nog dieper ligt de betekenis. Immers hebben wij hier een woord Gods. Het is uit den Geest en uit het hart Gods over Zijn volk gesproken. En dan ligt hier het standpunt uitgedrukt, van waaruit de Heere zélf Zijn volk beschouwt. „Want van de hoogte zie ik hem“, — dat is ten diepste door God zelve gezegd. En daarin ligt de verklaring van de trouw waarmee Hij Zijne Kerk omringt, en niet toelaat dat ze vervloekt wordt en omkomt.

Want in Israël ligt de Kerk van Christus, ook die van dezen dag. En wanneer men die Kerk van aardsch standpunt beschouwt, dan ziet men zóó weinig het eigen karakter en het onvergankelijk schoon, dat zij in onderscheiding van de wereld bezit. Welk een volk was het, dat uit Egypte trok; — eene horde bedouinen, ellendig en arm. En als men 's Heeren volk ook in den nieuwen dag van beneden beziet, — ach, hoeveel gebrek aanschouwt men dan, hoe weinig verhevens wordt dan vaak openbaar. Ja, wanneer Gods kinderen zichzelf bezien, in de verdorvenheid van hun hart en de schuld van hun leven, hoe moeten zij zélf dan bekennen: Balak heeft gelijk; — „vloek Jakob en schied Israël!“

Maar hóór nu, hoe de God van dit volk oordeelt. „Van de hoogte aanschouw ik hem.“ Dat is Zijn standpunt. En op die hoogte, in de hemelen, — daar is het eeuwig besluit Zijner genade; daar is Zijne onherroepelijke verkiezing tot zaligheid; daar is de Messias van dat volk in de velden van Moab, de Christus des Nieuwen Verbonds. Op die hoogte, in de hemelen, — daar is het offer en de volkomen voldoening van den Middelaar; daar zijn de geheven handen van den biddenden Hoogepriester; daar is de Kerk des Heeren op het borstschild van dien Priester als

fonkelend edelgesteente; daar, op de hoogte, is geen zonde in Jakob en geen overtreding in Moab. En zóó, — zóó beziet God het nu. Dat is het standpunt, van waaruit Hij Zijne Gemeente beschouwt. En nu, — „geén vervloeking over Israël; want, want van de hoogte aanschouw ik hem!“

Hier ligt de vastheid van den troost in leven en sterven voor allen, die in het geloof omhoog zien naar God in Christus.

Wel moeten zij zichzelf mishagen over de macht van het vleesch dat nog aan hen is, en over de ongerechtigde dingen, die gedurig de overhand verkrijgen; en dan kunnen ze niet verstaan, dat de Heere nog bemoeienis met hen heeft; dan zeggen ze, naar recht te moeten omkomen en buiten Kanaän te blijven.

Maar dat zij dan, in hun ontmoediging, zich geloovig opheffen naar het standpunt van waaruit God hen beziet. Van de hoogte aanschouwt Hij hen. Hij ziet hen in het heil, in de eeuwige gerechtigheid, die voor hen daarboven is in Christus hun Zaligmaker. En dan zegt Hij: — „Wie zal nu vloeken, dien Ik niet vloek.“ Dan moge Bileam daarvoor uit Syrië komen, of de krachten des duivels uit de diepten der hel; dan mogen hun eigen zonden hen aanklagen, — maar wat God gezegend heeft zal niet gescholden worden.

Dát, dát is de reden waarom Gods volk niet zal omkomen.

Dat is de eenige reden.

En die reden ligt in de hoogte.

De Christen zoekt het dan ook in niets anders dan daarin; — des Vaders welbehagen om Christus' wil.

En hij heffe zich uit den strijd, uit de moedbenemende omstandigheden, uit de woestijnreis hier beneden, telkens in het geloof op naar die hoogte, — ja waarlijk, de hoogte der steenrotsen — om te zeggen, dat niets hem nu zal kunnen scheiden van de liefde Gods in Christus zijn Heere.

U. v. A.

KERKELIJK LEVEN

Indrukken van den dag.

Philadelphia, 6 April 1930.

Na de aanbeveling van de kollekte werd de predikant van den Baptist Temple verzocht, om voor te gaan in gebed. Over een gebed spreek ik liefst niet. Maar dit mocht ternauwernood een gebed heeten. Reeds om den vorm niet. De man stond druk tegen God te gesticuleeren. De eerbied ging daardoor geheel verloren. En de inhoud moest meer ter verheerlijking van Billy Sunday dienen, dan van onzen Vader, die in de hemelen is. Ik verlangde naar het „Amen“. Of liever wilde ik, dat het „Amen“ achterwege bleef, want het was hier zeker misplaatst.

De opperzangmeester had nog meer op zijn repertoire. Ook mevrouw Sunday, in de wandeling „Ma Sunday“ genoemd, moest zich aan het volk vertoonen. Als een kat zoo vlug klom ze op de spreekplaats. Lachend komplimenteerde ze de inwoners van Philadelphia. Ze hield veel van hen en van hun stad. Had zij het bij een vorige gelegenheid hier verkoren, omdat zij naar het oordeel der goede Philadelphia's te korte rokken droeg, zij had zich, zoo verklaarde ze onder hilariteit, daarvan bekeerd. Soms vormde zij haar handen tot een louspeaker, evenals straks haar man herhaaldelijk zou doen, om aan bepaalde passages uit haar speech bijzondere kracht bij te zetten. Erg dankbaar was ze voor de campagne in deze stad. Levendig en vlot had zij gesproken en haar charmante verschijning maakte stemming.

Toen moest de dokter van Billy te voorschijn komen. „Kom hier, Jack“, riep de opperzangmeester. Het noemen bij den voornaam geldt in Amerika als een teken van populariteit en als tuiting van democratie. De opperzangmeester klopte hem op den schouder, liep een paar passen gearmd met hem naar voren en dankte hem, dat hij Bill zoo kraanig verzorgde.

Nog een lied en Billy Sunday kwam aan het woord. Ge ziet, hoe men in den tijd van wachten de verveling van het publiek had verdreven.

Billy Sunday is naar schatting een goede zestiger. Wie in een van de boeken, welke over hem werden geschreven, een foto van hem heeft gezien, vindt hem sterk verouderd. Over zijn gelaat loopen een paar lijdende trekken. Hij moet eenige jaren geleden een „break down“, een psychologische inzinking, hebben gehad. Overigens heeft hij in zijn voortkomen niets van een „vrijen dominee“. Zijn kleeding is niet geantikeerd, maar van moderne snit. Fantasiekostuum, blauwe das met witte noppen. Als hij begint te spreken, merkt ge dadelijk, dat hij bijna geen stem meer heeft. Op het verdere van den avond wordt het er niet beter op. Hij heeft zich overschreeuwd. Toch gunt hij zijn keel geen rust. Avond aan avond houdt hij meetings, soms wel twee of drie op één dag. Hij maakt geweldig veel gebruik van „slang“. „Slang“, oorspronkelijk dialecttaal, daarna platte taal, bestaat thans uit uitdrukkingen, welke bijna ieder in Amerika bezigt. Tevergeefs zoekt ge naar de etymologische afleiding. Die is er eenvoudig niet. Een woordenboek kan men er niet van aanleggen, want na enkele jaren heeft het „slang“ zijn oude huid afgestroopt en een nieuwe aangenomen. Vooral de dagbladen bedienen er zich van in hun headlines, opschriften met reuzenletters. Een vreemdeling, die meent zijn Engelsch aardig te kennen, wordt er wanhopig van, zoolang hij probeert, er een goeden zij van te maken. Het is het best die pogingen op te geven. Dan herwint men zijn evenwicht. Ook moderne romans en anekdotes krioelen van „slang“. Van de kansels blijft het echter streng geweerd. Tenzij een predikant zijn Engelsch niet goed meester is. Zoo hoorden we van een dominee, die preekte over Jakob aan den Jabbok. Hij kon er de juiste uitdrukking niet voor vinden, dat Jakobs heupzenuw was verrukt. Hij maakte er van, dat hij had „something on the hips“, iets aan de heupen. De kerk schoot in den lach. Want „to have something on the hips“ was destijds „slang“ voor dranksmokkelen! De dominee moge zich troosten met het Nederlandsche spreekwoord: door schade en schande wordt men wijs. Of Billy Sunday echter op een kansel staat of niet, het „slang“ ligt in zijn mond bestorven. Hij denkt in „slang“. Meer-malen werd hij uitgenoodigd om in Engeland te spreken. Hij bedankte er telkens voor. „Dan zou ik een nieuwe taal moeten leeren“, verontschuldigde hij zich. Zijn stukke stem en zijn „slang“ waren oorzaak, dat ik slechts de kleinste helft van zijn rede heb verstaan.

Gelijk men weet, is Billy Sunday een kampvechter voor de groote waarheden van het christendom. Hij verdedigt op zijn originele manier de onfeilbaarheid van de Schrift, de Godheid van Christus, de geboorte van den Heiland uit een maagd enz. Dezen avond had hij het over de voldoening van Christus. Warm liep hij, toen hij de loochenaars van de verzoening onder handen nam. Van tus-schen zijn tanden kwam een brieschend geluid. Hij nam een stoel op en maakte een gebaar, als wilde hij die naar het hoofd van een hypothetischen loochenaar onder het publiek slingeren. Maar het gehoor was blijkbaar aan zulke bewegingen gewend. Niemand deinsde terug of bukte. De stoel bleef dan ook stevig in zijn hand omklemd. De sportieve lenigheid van den voetballer had hij nog niet verloren. Soms stond hij met één sprong op zijn stoel en vervolgde zijn rede. Of ook zette hij met verrassende snelheid zijn éenen voet boven op den lessenaar, om kort daarop weer voorover gebukt, geschraagd door één been, op den vloer